

пов'язана, коли йдеться про формування дотичного структурного балансування, що дало б змогу урівноважити діяльність державних структур, систему органів самоврядування і широко розгалужену систему інститутів громадянського суспільства [5, с.22].

Таке дотичне структурування перетворює органи самоврядування на важливих координаторів місцевого розвитку й дає їм можливість розв'язувати безліч проблем місцевого значення не за рахунок надання оплатних послуг, а шляхом залучення широких верств населення. Це дасть змогу, з одного боку, перетворити громадянське суспільство на суспільство активних громадян, з другого боку – є відповідно новим способом вияву взаємодії влади й суспільства, інституції якого можуть співпрацювати, а в разі потреби й протистояти одна одній, захищаючи інтереси відповідних верств населення [6, с.23].

Отже, громадянське суспільство є конкретним засобом інституалізації демократії та сферою для добровільного об'єднання громадян з метою реалізації їхніх інтересів. Місцеве самоврядування у такому випадку набуває іншого рольового статусу, а саме - з виконавця державно-владного замовлення надання відповідних послуг самоврядні осередки стають організаторами відповідної управлінської системи, що розв'язує проблеми місцевого значення через громадські структури. Саме в такий спосіб діють структури місцевої демократії у розвинених країнах світу.

Список використаних джерел:

1. Камінська Н.В. Місцеве самоврядування: теоретико-історичний і порівняльно-правовий аналіз: навч. посіб. - К: КНТ, 2010. - 232 с.
2. Тодика О.Ю. Проблеми реалізації органами місцевого самоврядування своїх повноважень в аспекті здійснення народовладдя / О. Ю. Тодика // Держ. будівництво та місцеве само-врядування: зб. наук. пр. – Х.: Право, 2004. – № 7. – С. 49–61.
3. Поживанов М.О. Українські вектори місцевого самоврядування. – К.: Альтерпрес, 2004. – 368 с.
4. Пухкал О. Г. Пошук природного шляху розвитку громадянського суспільства – імператив новітньої української держави / О. Г. Пухкал // Теорія та практика державного управління. - 2012. - Вип. 4. - С. 40-46. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Trpu_2012_4_8.pdf
5. Громадянське суспільство в сучасній Україні: специфіка становлення, тенденції розвитку / За заг. ред. Ф. М. Рудича. – К.: Парламентське вид-во, 2006. – 412 с.
6. Бондар О. Місце та роль інституту самоврядування в структурах громадянського суспільства [Текст] / О. Бондар, А. Шаповалова // Віче : Теоретичний і громадсько-політичний журнал. - 2009. - N 17. - С. 22-24.

Актуальні напрями удосконалення міліцейської реформи

Бакал А.А., студент 1-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Мозоль Н.І.**

Як зазначено в 1 ст. нормативно-правового регулювання «Діяльність судових і правоохоронних органів України»: «Міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань» [1; ст.26]. «Діяльність міліції будується на принципах законності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості, взаємодії з трудовими колективами, громадськими організаціями й населенням» [2. ст. 14].

Найважливішими завданнями міліції є: забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів;- Попередження злочинів, правопорушень та їх припинення; - Охорона і забезпечення громадського порядку; - Виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб які їх вчинили; - Забезпечення безпеки дорожнього руху; - Захист власності від злочинних посягань; - Виконання кримінальних покарань і адміністративних стягнень; - Участь у наданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння у межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків. Міліція є складовою частиною органів внутрішніх справ, тому у своїй діяльності вона підпорядковується МВС України.

Правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти МВС України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані в установленому порядку. Центральне місце в системі правових актів, що регулюють діяльність міліції, посідає Закон України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року [3 ст. 28].

І нещодавно, а саме 22 жовтня Кабінет Міністрів України (КМУ) затвердив два

документи, які визначають основні положення реформи Міністерства внутрішніх Справ України: Концепцію і Стратегію. Крім того, Кабінет Міністрів затвердив ще три нормативних акти, які поклали початок втіленню в життя положень Концепції реформи МВС.

Зокрема, уряд затвердив проект Закону України, який врегульовує питання можливості ліквідації низки підрозділів МВС: ГУБОЗ, транспортної та ветеринарної міліції тощо.

КМУ також розглянув і затвердив проект постанови, яка закріплює порядок ідентифікації працівників органів внутрішніх справ, зокрема – шляхом носіння нагрудного знака. Це дозволить легко ідентифікувати кожного працівника органів внутрішніх справ, який перебуває при виконанні службових обов'язків, йдеться в повідомленні прес-служби МВС.

Також було затверджене розпорядження Кабінету Міністрів України щодо позбавлення підрозділів ДАІ функцій із надання адміністративних послуг, запровадження автоматичної фіксації порушень правил дорожнього руху, надання патрульній службі міліції повноважень державної автомобільної інспекції із забезпечення безпеки дорожнього руху в населених пунктах. Цим нормативним актом передбачено проведення експерименту на базі ДАІ м. Хмельницький. У рамках експерименту відбудеться об'єднання сил підрозділів ДАІ та патрульної служби в єдиний підрозділ.

Окрім цього, цей нормативний акт визначає завдання для МВС із підготовки законодавчої бази для цього об'єднання по всій Україні.

Після доопрацювання вищевказані нормативні акти будуть подані на підпис прем'єр-міністрові України.

«Таким чином в Україні розпочато стратегічну реформу міліції. Завдяки їй замість карального органу буде створено сучасне європейське правоохоронне відомство, місія якого – служити та захищати», - резюмували в МВС.

На думку керівника Експертної ради при МВС Євгена Захарова, відомство не може бути реформоване окремо від інших правоохоронних структур. Про це правозахисник заявив під час розширеного засідання колегії МВС, яке відбулося 22 жовтня.

Захаров зазначив, що експерти розробили Стратегію розвитку органів внутрішніх справ. На її основі побудовано Концепцію, яка містить низку першочергових кроків в напрямку реформування МВС.

Концепція покликана відкинути все непотрібне, а також взяти все найбільш корисне для МВС.

У прес-службі МВС повідомили, що Стратегія реформування міністерства обговорювалася в експертних середовищах, а також у відкритому доступі на декількох сайтах та в соціальних мережах. Участь у роботі над Стратегією взяли іноземні експерти: представники Консультативної місії Євросоюзу, Офісу зв'язку НАТО в Україні, ОБСЄ, Ради Європи. Загалом Стратегія розвитку органів внутрішніх справ отримала схвалення в усіх середовищах, в тому числі – на міжнародному рівні. Після цього на її основі було створено Концепцію реформування МВС.

Захаров висловив сподівання, що виконання заходів, передбачених стратегією, буде успішним.

«Сьогодні ми маємо результат, який маємо. На мою думку, його можна вважати позитивним», – зазначив Євген Захаров.

Його підтримали іноземні експерти – представники оперативного штабу Місії ЄС в Україні, Офісу зв'язку НАТО в Україні та Місії ЄС з питань МВС.

Євген Захаров висловив сподівання, що Стратегія та Концепція почнуть працювати ще в цьому році, якщо Парламент схвалить відповідні законопроекти. Крім того, сьогоднішній день можна вважати святом, оскільки роботу над документами, над якими півроку працювали експерти, нарешті завершено.

«Ці документи є добрими. На їх основі можна справді реформувати міліцію, перетворити її на поліцію, можна реформувати МВС в іншу систему», – наголосив керівник Експертної ради МВС.

Міністр внутрішніх справ України представив проект реформи МВС, і 22 жовтня, відбулася розширена колегія МВС за участі голови Верховної Ради України Олександра Турчинова, на якій той повідомив, що кадровий склад МВС оновлять за рахунок бійців антитерористичної операції.

Починаючи з середини 90-х років в МВС було здійснено кілька спроб реформування, але правоохоронну систему європейського зразка ми так і не отримали. За всі роки незалежності нам так і не вдалося зруйнувати стару систему та створити нову. Ключовими

для реформ є якісні законодавчі зрушення - тому вони мають йти попереду будь яких змін. Чи можна реформувати систему МВС, не розуміючи, що сьогодні необхідні кардинальні зміни у кримінально-процесуальному законодавстві? Сьогодні кримінально-процесуальне законодавство захищає у першу чергу злочинців, а не потерпілих від злочину законослухняних громадян. У цьому сенсі діяльність правоохоронних органів слід розвернути на 180 градусів - від карально-репресивних функцій до впровадження так званих сервісних послуг. Нинішній міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков пообіцяв довести цю справу до кінця. «Правоохоронна система в країні потребує радикальних, серйозних змін. В судах, СБУ, прокуратурі, МВС - проблеми з ключовими функціями. Треба змінювати ситуацію. І відкладати не можна, навіть з оглядкою на війну.

Список використаних джерел:

1. Діяльність судових і правоохоронних органів України: нормативно-правове регулювання/Роїна О.М. – К.:Видавничий дім «Скіф», КНТ, 2008.- 352 с.

2. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність. — К.: Атіка, 2000.

Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: Навчальний посібник / В.С. Ковальський (керівник авт. колективу), В.Т. Білоус, С.Е. Демський та ін.; Віда. ред. Я. Кондратьєв. — К.: Юрінком Інтер, 2002. — 320 с. - Правоохранительные органы

Проблеми реформування трудового законодавства України в сучасних умовах її розвитку

Южека Р.С., студент 2-го курсу юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Золотухіна Л.О.**

Із проголошенням нашої держави незалежної та з прийняттям 28 червня 1996 року Конституції України, якою країна визнана правовою та соціальною державою, а людина – найвищою її соціальною цінністю, постало нагальне питання реформування правової системи загалом і трудового права як частини цієї системи зокрема. Крім того, Конституція визнала за державою обов'язок захисту прав усіх суб'єктів права власності.

Чинний Кодекс законів про працю, який дістався нам у спадок від колишньої радянської системи, був, на час його прийняття, покликаний захищати суспільну (державну, радянську, колгоспно-кооперативну) власність, а звідси і роботодавця, а не людину. Через те у його нормах детально регулюються відносини щодо матеріальної відповідальності працівників, випадки ж матеріальної відповідальності роботодавця розкидані по всьому нормативному акту.

Однією із важливих галузей права і законодавства, яка входить до складу правової системи України, є трудове право. Воно є однією з провідних галузей у системі права, яка нарівні з іншими галузями перебуває в стадії реформування під впливом соціально-економічних відносин, що змінюються. У сучасних умовах надзвичайно актуальною є проблема з'ясування тенденцій та закономірностей розвитку трудового права у контексті взаємозв'язку наукових здобутків цієї галузі та розвитку трудового законодавства України.

Свого часу проблеми становлення та розвитку науки трудового права досліджували З.К. Симорот [1], А.Р. Мацюк [2], В.І. Прокопенко [3] та ін.

У сучасних умовах надзвичайно актуальною є проблема з'ясування тенденцій та закономірностей розвитку трудового права у контексті взаємозв'язку наукових здобутків цієї галузі та розвитку трудового законодавства України.

Реформування трудового законодавства потребує не удосконалення чи уточнення окремих норм, а розробки нових концептуальних підходів щодо правового регулювання трудових відносин.

Сьогодні трудове право є інструментом впливу на всі рівні економічного розвитку, що значно розширює його соціальне призначення і визначає його місце в правовій системі. Поступово скорочуються авторитарні методи регулювання трудових відносин внаслідок інтенсивного розвитку форм і механізмів соціального партнерства, а також автономних локальних нормативних актів.

З утворенням Української держави, появою та розвитком ринкової економіки, науці трудового права довелося швидко і кардинально змінювати свою спрямованість. Цей процес відбувається повільно і болісно. До цього часу наука трудового права не сформувала основоположних засад своєї галузі.

Таке гальмування розвитку пояснюється головно незацікавленістю політичного керів-